

ΠΩΣ Η ΔΥΣΗ ΜΑΣ ΕΠΕΙΣΕ ΠΩΣ ΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ.

του Ρωμανού Ξενοφάνους Ανδρούτσου*

Ο Clifton R. Fox Καθηγητής Ιστορίας στο Tomball College, USA επισημαίνει:

"Οι άνθρωποι που ζούσαν στη 'Βυζαντινή Αυτοκρατορία' ποτέ δεν ήξεραν ούτε και χρησιμοποίησαν τη λέξη 'Βυζαντινός'. Αυτοί ήξεραν για τον εαυτό τους ότι είναι Ρωμαίοι, τίποτα παραπάνω και απολύτως τίποτα λιγότερο. Με τη μεταφορά της πρωτεύουσας της Αυτοκρατορίας από τη Ρώμη του Τίβερη στη Νέα Ρώμη του Βοσπόρου, τη μετέπειτα Κωνσταντινούπολη, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο 1ος μετέφερε την πραγματική ταυτότητα της Ρώμης σε καινούργια τοποθεσία.

Πολύ πριν τον Κωνσταντίνο τον 1ο, η ιδέα της 'Ρώμης' είχε αρχίσει να διαχωρίζεται από την Αιώνια Πόλη του Τίβερη. Έτσι που το Ρωμαίος σήμαινε τον Ρωμαίο πολίτη, όπου κι αν ζούσε. Πριν την Αυτοκρατορική περίοδο (89 π.Χ.), το Ρωμαϊκό Δίκαιο χορήγησε δικαιώματα Ρωμαίου πολίτη σε όλους τους κατοίκους της Ιταλίας. (σ.σ. και άρα και στους υπόλοιπους Έλληνες της Μ. Ελλάδος).

Κατόπιν, το δικαίωμα του Ρωμαίου πολίτη προσφερόταν σε όλο και μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων παντού στην Αυτοκρατορία. Το 212, ο αυτοκράτορας Καρακάλας διακήρυξε ότι όλοι οι ελεύθεροι πολίτες της Αυτοκρατορίας μπορούσαν να γίνουν Ρωμαίοι πολίτες, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να αυτοαποκαλούνται Ρωμαίοι, και όχι απλά υποτελείς των

Ρωμαίων. Σε μερικές δεκαετίες οι άνθρωποι αναφερόμενοι στην Αυτοκρατορία άρχισαν να χρησιμοποιούν σπανιότερα (το Λατινικό) 'Imperium Romanorum' (Κράτος των Ρωμαίων) και συχνότερα το 'Ρωμανία' (Χώρα των Ρωμαίων)" (<http://www.tc.nhmccd.cc.tx.us/people/crf01/romaion/>, «Celator», Τόμος 10, Αριθμός 3: Μάρτιος 1996. Μετάφραση στα Ελληνικά, του ξενόγλωσσου άρθρου, στο: www.romanity.org).
- Ο Lorenz Gyomorey, λέει:

"Στην ονομασία της ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ διαψεύστηκε και διαψεύδεται κάθε δυτική προσπάθεια να επικαλείται μια νεφελώδη 'ελληνορωμαϊκή' κληρονομιά σαν υψηλή αποστολή της Δύσης. Η ύπαρξη της ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ αποκαλύπτει την 'Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους' ως φάρσα και αποδειχνει ότι η Αναγέννηση τίποτα άλλο δεν αναγέννησε παρά ένα φάντασμα, που ούτε καν υπήρχε. Έτσι, η ύπαρξη της Ρωμηοσύνης βεβαιώνει ότι κάθε επίκληση της αρχαίας Ελλάδας, της αρχαίας Ρώμης, της Αυτοκρατορίας, του πολιτισμού, δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η ιδεολογική συγκάλυψη κατακτητικών, αποικιοκρατικών δυναστικών προσπαθειών" (Lorenz Gyomorey, «Η δύση της Δύσης», εκδ. Παπαζήση).

Ο ιστορικός Otto Mazal, γράφει:

"Οι ρίζες της αρνητικής τοποθέτησης των Δυτικών, που ήθελαν να βλέπουν τη βυζαντινή περίοδο μόνο ως μια διαρκή πορεία κατάρπτωσης μετά την ένδοξη εποχή της ελληνορωμαϊκής αρχαιότητας, βρίσκονται στους χρονογράφους του Μεσαίωνα, για τους οποίους οι δυτικοί αυτοκράτορες ήταν οι νόμιμοι συνεχιστές του Imperium Romanum, ενώ το κατά την αντίληψη της Δύσης, αιρετικό ανατολικό κράτος, είχε χάσει ως 'βασίλειο των Γραικών' (Regnum Graecorum) την οικουμενικότητά του και είχε αποκλεισθεί από τη σκηνή της ιστορίας. Για πρώτη φορά η Βυζαντινολογία του παρόντος δείχνει και πάλι με σαφήνεια την μεγάλη κοσμοϊστορική σημασία του Βυζαντίου (σ.σ. διάβαζε: Ρωμανίας) και δίνει ώθηση για μια αναθεώρηση" ("Byzanz und das Abendland", Wien 1981, s. 8,11).

Στην Εγκυκλοπαίδεια Britannica, διαβάζουμε:

"Η ονομασία της αυτοκρατορίας συνδέεται κατά τη βυζαντινή περίοδο μόνο με την πρωτεύουσά της, που είχε ιδρυθεί στον χώρο της μικρής πόλης Βυζάντιο. Η αυτοκρατορία ονομαζόταν Ρωμαϊκή, οι πολίτες της Ρωμαίοι και ο αυτοκράτορας ήταν imperator Romano rum. Η σύνδεση

της ονομασίας Βυζάντιο με την αυτοκρατορία έγινε στους νεώτερους χρόνους, με την έκδοση από τον Ιερώνυμο Wolf έργων των Βυζαντινών ιστορικών ("Corpus Byzantinae Historiae", 1562) και καθιερώθηκε γενικά, αδιάφορα από τις μερικότερες κατά καιρούς επιλογές (Ελληνική Αυτοκρατορία ή Ανατολικό Ρωμαϊκό Κράτος).

Μερική επίσης, ήταν η χρήση της ονομασίας Γραικού σ' όλη τη διάρκεια της ζωής της αυτοκρατορίας, παρά το γεγονός ότι από τον 9ο αιώνα στις λατινικές πηγές κυρίως του φραγκικού κράτους γίνεται συστηματική χρήση της για ολόκληρη την αυτοκρατορία, με σκοπό την εξουδετέρωση της ονομασίας Ρωμαίου και Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία για το Ανατολικό Ρωμαϊκό Κράτος) (...) και την αποκλειστική οικειοποίησή τους για το φραγκικό κράτος. Η συνέχεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και η νομιμότητα της συνέχειας αυτής, συνδεόταν άρρηκτα με τις ονομασίες που θεμελιώναν τη νόμιμη χρήση του τίτλου αυτοκράτωρ Ρωμαίων (imperator Romanorum) και εξασφάλιζαν τη μοναδικότητα και την αποκλειστικότητα της νόμιμης αυτοκρατορίας στην Οικουμένη" (Εγκυκλ. Britannica, «Βυζάντιο»).

Λέει ο Κολοκοτρώνης στον Στρατηγό Hamilton:

"Εμείς, καπετάν Άμιλτον, δεν εκάμαμε ποτέ συμβιβασμό με τους Τούρκους. Άλλους έκοψαν, άλλους σκλάβωσαν με το σπαθί και άλλοι, καθώς εμείς, ζήσαμε ελεύθεροι από γενεά σε γενεά. Ο βασιλιάς μας (ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος) εσκοτώθη, δεν έκαμε καμιά συνθήκη με τους Τούρκους. Η φρουρά του είχε παντοτινό πόλεμο με τους Τούρκους και δύο φρούρια ήσαν ανυπόταχτα. Η φρουρά του είναι οι κλέφτες και τα φρούρια η Μάνη, το Σούλι και τα βουνά." (Θ. Κολοκοτρώνη, «Απομνημονεύματα», εκδ. Αφών Τολίδη).

"Στο 16ο Διεθνές Βυζαντινολογικό Συνέδριο της Βιέννης, ο ίδιος ο πρόεδρος της Αυστριακής Δημοκρατίας, Rudolf Kirschlger κατά την επίσημη έναρξη των εργασιών του συνεδρίου, συνεχάρη τον καθηγητή Hunger, πρόεδρο της Αυστριακής Ακαδημίας των Επιστημών, της Διεθνούς Εταιρείας Βυζαντινών Σπουδών, της Οργανωτικής Επιτροπής του Συνεδρίου και ιδρυτή και οργανωτή της Βυζαντινολογικής Σχολής της Βιέννης, διότι, όπως είπε, απέδειξε ότι ο όρος 'βυζαντινισμός' δεν έχει καμμία σχέση με την βυζαντινή πραγματικότητα, αλλά προήλθε από ελλιπή κατανόηση του Βυζαντίου (σ.σ. διάβαζε: Ρωμανίας) εκ μέρους των ιστοριογράφων της Αναγέννησης. Επανειλημμένα τονίστηκε από τον καθηγητή Hunger, ότι

δεν πρέπει να γίνεται πλέον διάκριση μεταξύ 'Byzantinistik' και 'Neogrzistik', μεταξύ δηλαδή βυζαντινολογίας και νεοελληνικής φιλολογίας, διότι Βυζάντιο (σ.σ διάβαζε: Ρωμανία) και Νέος Ελληνισμός αποτελούν ενότητα"» («Επομένοι τοις θείοις πατράσι, αρχές και κριτήρια της πατερικής "θεολογίας"», εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 1997).

"Δεν είναι εκκλησία αυτό που νομίζουμε".

"Μας πήραν μωρά παιδιά από το μαστό της μάνας μας, της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Μας έμαθαν άλλα. Μας έδωσαν να πιούμε γάλα κονσέρβας. Μας έκοψαν από τις ρίζες. Μας χώρισαν από την Παράδοση. Μας απομάκρυναν από το σπίτι μας. Μας έκαμαν αλλοδαπούς στον τόπο μας. Βάλθηκαν να μας ξεμάθουν τη μητρική μας γλώσσα, τη γλώσσα της Ορθοδοξίας, τη μητρική γλώσσα του ανθρώπου. Ποιοί; Όσοι θέλησαν δια της βίας να μας σώσουν: οι διαφωτιστές, προπαγανδιστές, Βαυαροί, μασόνοι... μέχρι σήμερα. Μαζί μ' αυτούς όλοι όσοι θεωρήσαμε τα φώτα τους φώτα, τον πολιτισμό τους πρόοδο. Και έτσι στα τυφλά, χωρίς διάκριση πνευματική, πήραμε το κάθετί απ' αυτούς σαν ανώτερο, καλύτερο, πολιτισμένο (σε τέχνη, δίκαιο, διοργάνωση ζωής, αρχιτεκτονική, μουσική...). Και βασανίζεται το 'είναι' μας. Απορρίπτει ο οργανισμός μας ένα ένα τα μεταμοσχευθέντα ξένα μέλη. Και συνέχεια μας μεταμοσχεύουν βιαίως νέα, τα οποία αποβάλλονται και φανερώνεται με την προσωπική συμπεριφορά ποιός είναι ο βαθύτερος χαρακτήρας του λειτουργημένου λαού μας.

Δεν είναι η Εκκλησία αυτή που νομίζουμε. Δεν είναι αυτή που χτυπάμε, αυτή που βαλθήκαμε να καταστρέψουμε. Δεν έχει σχέση η Ορθοδοξία με 'μεσαιωνισμούς', 'μυστικισμούς', 'κληρικαλισμούς', 'σχολαστικισμούς' που ακούμε. Τόσοι δυτικοθρεμμένοι νομίζουν, ότι σε Δύση και Ανατολή, όλοι οι όροι έχουν το ίδιο περιεχόμενο. Και προσπαθούν να μας ελευθερώσουν από αρρώστιες που δεν περάσαμε. Και μας αρρωσταίνουν με τις θεραπείες τους. Και μας περιπλέκουν με τις λύσεις τους.

Δεν αρνούμαστε ότι υπήρξαν και υπάρχουν ανθρώπινες αδυναμίες. Υπήρξαν και υπάρχουν αδύνατοι, με πτώσεις και ελαττώματα. Αυτό κάνει ακόμα πιο συμπαθή την ίδια την Ορθοδοξία και αναδεικνύει την ανοχή της αγάπης της και την αλήθεια του μηνύματός της"».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ο Victor Berard ήταν Γάλλος περιηγητής, ιστορικός, Καθηγητής Πανεπιστημίου και πολιτικός, ο οποίος κατά την τελευταία δεκαετία του

19ου αιώνας (δηλαδή έναν ακριβώς αιώνα μετά τον θάνατο του Ρήγα Φεραίου στο Βελιγράδι (24-6-1798)) ταξίδεψε στα Βαλκάνια. Τις εντυπώσεις του και τα σχόλιά του για τα τότε ανακινούμενα ζητήματα, όπως το Μακεδονικό, η εμφάνιση αλβανικού έθνους, ο Πανσλαβισμός κ.ά. κατέγραψε σε βιβλίο, το οποίο κυκλοφόρησε το 1987 και στα ελληνικά με τίτλο: "Τουρκία και Ελληνισμός – Οδοιπορικό στη Μακεδονία" (Εκδ. Τροχαλία). Από την σελίδα 211 της ελληνικής εκδόσεως, διαβάζουμε το παρακάτω απόσπασμα, το οποίο μας δείχνει πως οι ιδέες του Ρήγα Φεραίου, δεν ήταν ουτοπία, αλλά ήταν σε μεγάλο βαθμό διαδεδομένες:

"(...) Μέ την ιδιότητά μας ως Γάλλων, είμαστε στο Μοναστήρι προστατευόμενοι του Έλληνα προξένου. Απ' αυτό ίσως να υποφέρει λίγο η εθνική μας φιλοτιμία αλλά ωφελείται η παιδεία μας. Ζούμε παρέα με τον Μεγαλέξανδρο και τον Αριστοτέλη, γνήσιους Μακεδόνες. Σήμερα το πρωί ο πρόξενος μας διάβαζε τον Θούριο του Ρήγα, του μέν Ρήγα του Μακεδόνα (σημ. ο Bernard προφανώς δέχεται την ερμηνεία ότι ο Ρήγας γεννήθηκε στο Βελεστίνο, αλλ' από γονείς προερχομένους από το χωριό Περιβόλι της Δυτικής Μακεδονίας), του εταιριστή του περασμένου αιώνα, που ήθελε να ξεσηκώσει τις παραδουνάβιες επαρχίες και πέθανε προδομένος από την Αυστρία στον Τούρκο δήμιο" (<http://www.perivoli.gr/istoria.html>):

Σουλιώτες και Μανιάτες, λιοντάρια ξακουστά...

Μαυροβουνιού καπλάνια, Ολύμπου σταυραετοί...

Κι Αγράφων τα ξεφτέρια, γενήτε μια ψυχή!...

Ανδρείοι, Μακεδόνες, ορμήσατ' ως θεριά...

Του Σάβου και Δουνάβου αδέλφια χριστιανοί...

**Να σφάξωμεν τους λύκους, που τόν ζυγόν βαστούν,
καί Έλληνας τολμώσι σκληρά να τυραννούν.**

Ήταν ένας καιρός όπου, από τον Κάβο - Ματαπά μέχρι το Δούναβη και από την Αδριατική ως τη Μαύρη Θάλασσα, Χριστιανός και Έλληνας ήταν λέξεις συνώνυμες. Οι σταυραετοί της Μάνης και τα καπλάνια του Μαυροβουνιού, τα ξεφτέρια του Σάβου και οι Μακεδόνες δέχονταν το όνομα Έλληνες πολύ καιρό ακόμη μετά τον θάνατο του Ρήγα, του οποίου τους στίχους παραθέσαμε πιά πάνω..."

Η περιγραφή του Γάλλου (ιστορικού και περιηγητή) που μιλάει για την Ορθόδοξη Κοινοπολιτεία των Βαλκανικών λαών είναι χαρακτηριστική. Αυτή η κατάσταση είχε διαμορφωθεί υπό την εθναρχική και πνευματική καθοδήγηση του Οικουμενικού Πατριαρχείου και στα πλαίσια του Γένους

των Ρωμηών (Ρούμ μιλλέτ). Αυτή την Ελληνιστική υπερδύναμη ήθελε να αναστήσει και ο Καποδίστριας, αλλά και ο Μακρυγιάννης, ο οποίος έλεγε: "Να αναλάβομεν και να γένομεν και ένα όλοι οι ομόθρησκοι" (Στρατηγού Μακρυγιάννη "Οράματα και Θάματα", Αθήνα 1983, σελ 177) καθώς και "Θα κάμωμεν το Ρωμαίικο" («Απομνημονεύματα», εκδ Μπάϋρον, σ.174).

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ "ΕΛΛΗΝ" ΚΑΙ "ΕΛΛΑΔΑ"

Οι λέξεις "Ελλην" και "Ελλάδα", ήταν πλέον περιγραφικές της εθνότητας ΟΛΩΝ των κατοίκων των Βαλκανίων! Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, είχαν ελληνιστικό υπόβαθρο, αλλά εμείς, με την εμμονή στον εθνικισμό (λόγω της ηγεμονίας των ξένων, οι οποίοι δεν ήθελαν αναβίωση της Ρωμανίας), αναγκάσαμε τους υπόλοιπους λαούς να αυτονομηθούν, χάνο-ντας ίσως για πάντα την πολιτισμική ηγεσία των Βαλκανίων. Το όνομα Ελλάδα στην αρχή της επανάστασης του 1821 βεβαίως ουδεμία σχέση είχε με τις φαντασιώσεις των σημερινών "αρχαιοπληκτων". Ελλάδα σή-μαινε τα Βαλκάνια. "Ο Μωρέας, η Ήπειρος, η Θεσσαλία, η Σερβία, η Βουλγαρία, τα νησιά του Αρχιπελάγους, εν ένι λόγω η Ελλάς άπασα έπιασε τα όπλα δια να αποτινάξει τον βαρύν ζυγόν των βαρβάρων", λέει στην προκήρυξή του στο Ιάσιο (24-2-1821) ο Αλέξανδρος Υψηλάντης. Οι Σέρβοι και οι Βούλγαροι είναι "Έλληνες". Το ίδιο λέει κι ο Θ. Νέγρης στο "Ανάπτυξις του νόμου της Επιδαύρου" στα 1824».

***Από το υπό έκδοση βιβλίο του:**

ΦΡΑΓΚΟΣΥΝΗ←«ΜΝΗΜΟΝΙΟ»→ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ